

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce L. Z., proti žalované Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, se sídlem Olšanská 2, poštovní schránka 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 1. 2010, č. j. CPR-17618/ČJ-2009-9CPR-V239,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 13. 11. 2009 udělila Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, odbor specializovaných činností, oddělení pátrání, žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 (*cizinec opakovaně úmyslně porušuje právní předpisy nebo maří výkon soudních nebo správních rozhodnutí*) v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 (*cizinec pobývá na území bez cestovního dokladu, bez víza nebo bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn*) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“); dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, stanovila na deset let, a vyslovila, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování.

Žalobcovo odvolání zamítla žalovaná rozhodnutím ze 15. 1. 2010 jako opožděné.

V žalobě žalobce namítl, že při předání rozhodnutí o správním vyhoštění nebyl poučen o možnosti podat proti němu podání ústně do protokolu. Ihned po předání rozhodnutí byl totiž žalobce omezen na svobodě v zařízení pro zajištění cizinců, kde neměl přístup k právní pomoci. Lhůta pro podání odvolání činí přitom pouhých pět dnů, v této lhůtě se žalobci nepodařilo kontaktovat osobu kvalifikovanou k sepsání odvolání. Žalobce se domnívá, že mu z tohoto důvodu mělo být prominuto zmeškání lhůty pro podání odvolání; žádost o zmeškání lhůty měl správní orgán vyvodit ze žalobcova odvolání. Žalobce je dále přesvědčen o tom, že s ohledem na zásadu *non-refoulement* nemůže být vyhoštěn do země původu: opustil ji totiž z náboženských důvodů (šířil katolické knihy a letáky, za což by jej policie mohla zavřít v rámci represí vůči katolické církvi). Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Jelikož je správní vyhoštění trestem za správní delikt *sui generis*, navrhl žalobce, aby soud eventuálně snížil délku správního vyhoštění ve smyslu § 78 odst. 2 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“).

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

Žaloba není důvodná.

Soud nespatřuje nezákonnost v tom, že žalobce nebyl při převzetí rozhodnutí o správním vyhoštění poučen o možnosti podat odvolání ústně do protokolu. Žalobci bylo rozhodnutí osobně předáno; rozhodnutí obsahuje i standardní poučení, podle něž lze proti němu podat odvolání ve lhůtě pěti dnů od doručení prostřednictvím správního orgánu I. stupně. To, že podání ve správním řízení je možno učinit nejen písemně, ale též ústně do protokolu (jakož i v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem, a za předpokladu, že bude podání do pěti dnů potvrzeno, je lze učinit i pomocí jiných technických prostředků, viz § 37 odst. 4 správního řádu), již přesahuje rámec přiměřeného poučení účastníka. Není pochyb o tom, že lhůta pěti dnů je dost krátká; ani ona však nebrání účastníku znevýhodněnému (zde cizinci internovanému v zařízení pro zajištění cizinců), aby podal odvolání blanketní – tj. dal vůči správnímu orgánu stručně najevo vůli se odvolat, což lze učinit i bez důkladné znalosti českého jazyka či práva – a poté by už ve lhůtě dodatečně stanovené správním orgánem mohl odvolání doplnit za pomoci osoby kvalifikované. K tomu soud dodává, že ve správním řízení žalobce opakovaně souhlasil s tvrzením, že rozumí českému jazyku a že nežádá tlumočníka; lze se proto důvodně domnívat, že žalobce by byl samostatně schopen – byť tím nejprostším způsobem – vyjádřit vůli podat odvolání.

Nelze souhlasit s tím, že žalovaný měl ze žalobcova odvolání vyčíst žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Odvolání neobsahuje ani tu nejmenší zmínku o lhůtě pro podání odvolání a o tom, že ji žalobce považuje za příliš krátkou a ve vztahu ke své osobě za diskriminační. Podání účastníků by se měla vykládat podle svého obsahu, nikoli jen podle označení; to ale neznamená, že orgán bude za účastníka domýšlet něco, co v textu není obsaženo ani náznakem.

Nedůvodná je i hmotněprávní námitka, podle níž správní orgán porušil zásadu *non-refoulement*, protože nevzal v úvahu, že žalobci v zemi původu hrozí represe z důvodu jeho aktivního angažmá v katolické církvi. Při posuzování překážek vycestování vychází Policie – resp. Ministerstvo zahraničí, o jehož závazná stanoviska se Policie opírá – především z vyjádření samotného účastníka a ověřuje, zda jím tvrzená hrozba odpovídá

informacím zjištěným o zemi původu. Žalobce však ve správním řízení netvrdil, že by mu v zemi původu cokoliv hrozilo, naopak výslovně uvedl, že mu ve vycestování do domovského státu nebrání žádné důvody. O tom, co jej vedlo k odchodu z domovského státu, se žalobce v řízení nezmínil. Žalobní argumentace poukazující na zásadu *non-refoulement* – která má být štítem osob skutečně ohrožených, nikoli lacinou procesní municí – je tedy, mírně řečeno, nemístná.

Nemůže uspět ani žalobní návrh na moderaci napadeného rozhodnutí. Ačkoli žalobce subjektivně pociťuje správní vyhoštění jako trest za správní delikt, správní vyhoštění má smysl jiný: jak konstatovala judikatura, správní vyhoštění nemá trestní charakter ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod, ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví (č. 1146/2007 Sb. NSS). Proto nelze ani uvažovat o tom, že by správní soud v rámci svého moderačního oprávnění podle § 78 odst. 2 s. ř. s. mohl zkracovat délku správního vyhoštění či od vyhoštění upustit.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2013

JUDr. Eva Pechová v.r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková